

ת"פ 950/09/17 - מדינת ישראל נגד אמיר מוקלד, טליע מוקלד, סלים חורי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 950-09-17 מדינת ישראל נ' מוקלד ואח'

בפני כבוד השופט דניאל פיש

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יוסי גימפל

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. אמיר מוקלד
ע"י ב"כ עו"ד שאדי דבאח
2. טליע מוקלד
ע"י ב"כ עו"ד חנא בולוס
3. סלים חורי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד באסל פלאח

גזר דין (מתוקן)

1. שלושת הנאשמים הודו במסגרת כתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של החזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א)(רישא + סיפא) + (29) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 + 29 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 + 29 לחוק העונשין; נהיגה ללא רישיון רכב לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה (נ"ח) (נאשם 1 בלבד) ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף לפי סעיף 2(א)+(ב) לפקודת ביטוח רכב מנוי (נ"ח) (נאשם 1 בלבד). לא הייתה הסכמה בנוגע לעונש שיוטל.

2. על פי האמור בכתב האישום המתוקן, ביום 22.8.17 בסמוך לשעה 19:50 ישבו הנאשמים בכפר אבו סנאן ברכב מסוג ניסן טראנו (רכב שטח) שבבעלות הנאשם 1, כשנאשם 1 יושב בכיסא הנהג, נאשם 3 יושב בכיסא ליד הנהג ונאשם 2 יושב מאחורה. הנאשמים החזיקו ברכב בצוותא חדא אקדח גלוק קוטר 9 מ"מ, טעון במחסנית ריקה וכן אקדח מסוג CZ בקוטר 9 מ"מ טעון במחסנית ריקה. שניהם ללא רשות על פי דין.

כל אחד מהאקדחים היה מסוגל לירות כדור שבכווחו להמית אדם.

באותה עת בעקבות דיווח על ירי במטע זיתים סמוך, ביצעו שני שוטרים סריקות ברכב משטרתי והבחינו ברכב הנאשמים. השוטרים העמידו את הניידת לפני הרכב, חסמו את נתיב נסיעתו והחלו ניגשים אליו. שהבחינו בשוטרים, נאשם 1 שילב הילוך אחורי והחל בנסיעה מהירה לאחור בכוונה להפריע לשוטרים כשהם מנהלים תפקידם או להכשילם, עד שהרכב עלה על המדרכה וכבה. נאשם 1 נהג ברכב כשאין לו רישיון ותעודת ביטוח בתוקף. נאשם 2 הושיט את ידו הימנית אל עבר החלון הימני הקדמי של הרכב והשליך דרכו את הגלוק כשהוא עטוף חולצה, וזאת בכוונה למנוע ולהכשיל הליך שיפוטי. מיד לאחר מכן, נאשם 3 השליך מהחלון את ה-CZ, באותה כוונה. במעשיהם הנאשמים החזיקו בצוותא חדא שני נשקים ושתי מחסניות, בלי רשות על פי דין, וכן עשו מעשים בכוונה להפריע לשוטרים, כשהשוטרים ממלאים את תפקידם כחוק ועשו דבר כדי למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. הנאשם 1 ביצע בנוסף עבירות תעבורה כמפורט.

יוער כי תיקון כתב האישום בעקבות ההסדר צמצם את עבירות הנשק להחזקה בלבד, ללא רכיבי הנשיאה וההובלה שנכללו בכתב האישום המקורי (ראו המייל שהוצג על ידי ב"כ הנאשם 2 לעניין הסכמה לטיעון כי מדובר בהחזקה רגעית בלבד).

בשלב הטיעונים לעונש מטעם הנאשמים העידו העדים הבאים-

נאשם 1: אביו העיד שהוא מאבטח ועובד ביטחון כל החיים ומחזיק בשני נשקים בבית באופן חוקי. בנוסף הוגשו מסמכים שונים ביחס לנאשם 1, בקשר למצבו הנפשי בתקופה האחרונה ובעיות פיזיות מהן הוא סובל כתוצאה מתאונת דרכים אותה עבר כילד.

ביחס לנאשם 2 העיד חמו ששירת כקצין משטרה במשך 30 שנה. הנאשם 2 שהה אצלו במהלך מעצר הבית בחודשים האחרונים. אביו העיד שהוא עובד משך 36 שנים האחרונות במלון קרלטון בנהריה, וקודם לכן תיפקד כקב"ט הראשי של המלון. הוא העיד שהוא מחזיק באופן חוקי בנשקים בביתו. העיד גם אחיו הבכור של הנאשם 2 המשרת ביחידת נחשון. הוגש בנוסף המייל שהיווה חלק יסוד מהסדר הטיעון.

ביחס לנאשם 3 העיד אחיו, שהעיד שכל בני משפחת הנאשם 3 נורמטיביים, כאשר נאשם 3 הסתבך בפלילים בעבר, אך לאחרונה ביקש לפתוח דף חדש והחל כבר להסדיר את חייו ולהתחנך ופתח עסק.

טיעוני המדינה לעניין העונש

3. צוין שנאשמים 1-2 נעדרים עבר פלילי. לנאשם 3 עבר פלילי במגוון עבירות ובעיקר עבירות סמים, בגין ריצה מאסרים שונים (5 שנים, 12 חודשים ו-30 חודשים).

נטען שמדובר במספר עבירות שמהוות אירוע אחד מתמשך.

ביחס למתחם הענישה צוינה חומרתן של עבירות הנשק (ע"פ 4945/13 מדינת ישראל נ' סלימאן,

(19.01.2014) ונטען שיש להחמיר עם כל סוגי עבירות הנשק (ע"פ 2251/11 **מדינת ישראל נ' ג'מאל נפעא**, (4.12.2011). נטען שתופעת הנשק הבלתי חוקי הפכה למכת מדינה ושעל בית המשפט להפעיל אכיפה בלתי סלחנית.

נטען שבמקרה דנן קיימות נסיבות מחמירות כאשר כל אחד מהנאשמים ניסה להתחמק מהשוטרים כאשר הגיעו- הנאשם 1 בנהיגה, הנאשמים 2-3 שניסו להיפטר מכלי הנשק. נטען שיש בכך כדי ללמד שידעו שמעשיהם פסולים. נטען שהיה צפוי להיגרם נזק משמעותי לאור העובדה שמדובר בנשק חם וזאת אף מבלי שתוכנן שימוש בנשק. ביחס לתכנון מוקדם נטען שאין לדעת כמה זמן החזיקו הנאשמים את הנשק או לאיזו מטרה, אך בכל מקרה יש בהחזקה כדי להפגין אדישות לחיי אחרים. לכל אלה יש להוסיף את העבירה של הפרעה לשוטרים שלגביו קבוע עונש מינימום של שבועיים ימים.

ביחס למדיניות הענישה אוזכרו המקרים הבאים:

ת"פ 15148-03-12 **מדינת ישראל נ' אחמד כבהה**, (19.02.2013). שם הורשע הנאשם בעבירות של החזקת נשק ושינוי זהות כלי רכב ונידון ל-24 חודשי מאסר בפועל, כאשר נקבע מתחם ענישה שבין 2-4 שנות מאסר בפועל.

בע"פ 761/07 **מדינת ישראל נ' מיכאל אדרי**, (22.2.2007) התקבל ערעור מטעם המדינה על קולת העונש שהושת על משיב שהורשע בהחזקת נשק והוטלו שנתיים מאסר בפועל במקום שנה אחת.

בע"פ 4435/11 **מחמוד מרזוק נ' מדינת ישראל** (1.07.2012), הורשע הנאשם בערכאה הדיונית בהחזקה ונשיאת נשק וכן בעבירות של הפרעה ותקיפת שוטרים. חרף מצבו הבריאותי הרעוע הוא נידון ל-48 חודשי מאסר בפועל. ערעורו על חומרת העונש נדחה. באשר להפרעה לשוטרים נטען שמדיניות הענישה מעלה כי מוטלים עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה בעבודות שירות (ת"פ 46624-07-14 **מדינת ישראל נ' משה בן חיים** (3.5.2017), ת"פ (י-ם) 4110/09 **מדינת ישראל נ' עליאן** (14.11.2013), ת"פ 40946-02-13 **מדינת ישראל נ' הדר** (5.11.2013).

נטען שהנאשמים הבינו היטב את מעשיהם והשלכותיהם, שהם אינם קטינים ואינם קרובים לשום סייג לאחריות פלילית. נטען שלא היו גם במצוקה נפשית כלשהי ולא קדמה למעשיהם התגרות כזו או אחרת. נטען עוד שאין לסטות ממתחם העונש בשל שיקולי שיקום.

בסיכומי של דבר נטען למתחם של 2.5-5 שנות מאסר בפועל, כאשר התבקש לקבוע את עונשם של הנאשמים ברף הבינוני-נמוך בתוך המתחם.

בנוסף התבקש מאסר מותנה ארוך ומשמעותי וקנס כספי. על הנאשם 1 התבקש להוסיף עונש פסילה ופסילה על תנאי.

בטיעונים בעל פה המדינה חלקה על כך שמדובר בהחזקה רגעית קצרה בלבד וטענה שעל פי כתב האישום האירוע נמשך זמן מה. בנוסף הושם דגש על החומרה בכך שהוחזקו שני נשקים שנמצאו ברכב ולאחר מכן בכביש.

ביחס לתסקירים נטען שנאשם 1 התקשה לקבל אחריות מלאה, וביחס לתסקירים נטען שמדובר רק בנדבך אחד מתוך שיקולי הענישה.

טיעונים לעונש לגבי הנאשם 1

הסנגור הדגיש את השוני של כתב האישום המתוקן לעומת כתב האישום המקורי כאשר מעבירות הנשק נותרה העבירה של ההחזקה בלבד. נטען שכבר מהשלב הראשון של החקירה שיתף הנאשם פעולה ונטען שהודאתו הייתה מלאה ושהוא קיבל אחריות. הסנגור לא הקל ראש בחומרת העבירות אך טען שהפגיעה בערכים המוגנים הייתה בינונית ואף נמוכה. צוין שהנשקים נתפסו והיו ללא תחמושת וגם שלא נעשה בהם שימוש על פי כתב האישום (צוין שדיווח על ירי אינו קשור לנאשמים בהכרח).

נטען שיש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם 1, עברו, ומצבו הרפואי. נטען שמדובר במעידה חד-פעמית ושלא יהא זה נכון להורות על מאסר בפועל.

הסנגור ביקש לאמץ את האמור בתסקיר ובמידת הצורך לחרוג ממתחם הענישה ההולם לצורך כך. הסנגור אזכר את המקרים הבאים:

ע"פ 1462/12 **שוקרון נ' מדינת ישראל**, שם הורשע הנאשם בהחזקה ונשיאת נשק והוטלו עליו עבודות שירות; כך גם בע"פ 1505/14 **לידר נ' מדינת ישראל**.

בת"פ 54432-02-17 **מדינת ישראל נ' אמיר חוסאם** הורשע הנאשם במספר עבירות של החזקה ונשיאת נשק כאשר הוא הודה שהוא הסתובב במשך שנה שלמה עם אקדח, אך בעקבות המלצת שירות המבחן ועבר נקי ופוטנציאל שיקום, הוא נשלח לעבודות שירות.

בע"פ 7139/12 **ברונו ליאור נ' מדינת ישראל**, הקל בית המשפט העליון בעונשו של מערער שהורשע בשתי עבירות של החזקת נשק והוא נידון ל-6 חודשי מאסר בריצוי עבודות שירות.

הסנגור טען שהמתחם במקרה הנדון צריך לנוע בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר בפועל. כמו כן הוא התנגד לחילוט הרכב וטען שיש לחלט את הסך של ₪ 2,000 שהופקדו במסגרת הליך המעצר.

טיעוני הנאשם 2 לעניין העונש

הסנגור ביקש לאמץ את המלצות תסקיר שירות המבחן והפנה לאסמכתאות התומכות בגישה זו (י. בזק-הענישה הפלילית" (1979)). נטען שאף אם המלצת השירות המבחן אינה מחייבת את בית המשפט יש ליתן לה משקל משמעותי כיוון שהיא נעשית באמצעות בחינה מעמיקה של הנסיבות והעובדות (ע"פ 4102/08 **דירבאס נ' מדינת ישראל** (10.12.2008)). נטען שבמקרה דנן ערך שירות המבחן תסקיר מעמיק על בסיס מספר פגישות עם הנאשם ועוד הוער שהנאשם נמצא בפיקוח שירות המבחן מאז 2.10.17, דבר שאפשר להכיר אותו לאורך התקופה. נטען שלא בכדי הומלץ על תקופת מבחן.

הוספו טענות באשר לסוגיה האם מדובר באירוע אחד או מספר אירועים כאשר נטען שמדובר באירוע אחד. נטען שלא קדם תכנון משמעותי לביצוע העבירות אלא היה מדובר בהחזקה רגעית בלבד כאמור בכתב האישום.

הסנגור ציין שהנשק שייך לנאשם 1 ולא לנאשם 2. נטען שלא נגרם נזק כתוצאה מהאירוע ונטען שהימצאותו של נאשם 2 ברכב והתחברותו לנאשם 1 הביאו אותו להסתבך, כאשר נטען שנאשם 2 לא ידע שנאשם 1 מחזיק שני אקדחים ברכבו ורק לאחר שהשוטרים הסתערו על הרכב גילה זאת, עת שהתבקש לזרוק אחד מהאקדחים החוצה. נטען שמדובר באירוע של שניות ושיש להתחשב בנאשם לרבות בשל גילו הצעיר. נטען שהנאשם פעל בתנאי לחץ.

כמו כן אוזכר ב"ש 625/82 **חילמי אבו מוך נ' מדינת ישראל**, שם סווגו עבירות הנשק השונות בהתאם לחומרתם ונטען שבמקרה דנן אין מדובר בעבירת נשק חמורה ביותר.

נטען שהמדינה לא השכילה להוכיח את מטרת החזקת הנשק כפי שהיה עליה לעשות (בש"פ 1171/03 **הווארי נ' מדינת ישראל** (6.2.2003)).

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה צוין שמדובר בצעיר בן 22 בתחילת דרכו, שעומד להתחתן בתקופה הקרובה ונטען שהטלת מאסר תפגע בסיכוי לחזור לחיים נורמטיביים וכן תפגע במשפחתו בצורה קשה. הוער שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו וספג כבר נזקים, בין היתר נדחתה חתונתו.

נטען שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל ונטען שבמקרה דנן יש להעדיף פן שיקומי כאשר בהתחשב בנסיבות יש מקום להטיל 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

אוזכרו בין היתר:

ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (19.1.2014) שם נדחה ערעור במקרה בו הוטלו 6 חודשי עבודות שירות בגין עבירות נשק. המערער היה בן 20 ללא עבר פלילי.

ברע"פ 5921/08 **ר"ר נ' מדינת ישראל** (6.5.2009), הוקל עונשו של המערער והועמד על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין עבירות נשק, רכישה והחזקה של אקדח.

בע"פ 5004/17 **מדינת ישראל נ' עלעטאונה** (20.11.2017), הורשע המשיב בעבירות החזקת רובה סער ושני אקדחים והושתו עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות בערכאה הדיונית, בעיקר בשל גילו הצעיר, העדר עבר פלילי, נטילת אחריות על מעשיו ותסקירים חיוביים שניתנו. בית המשפט העליון ציין שהעונש חורג מאוד לקולא לאור מספר הנשקים, והוחלט להעמיד את העונש על 12 חודשי מאסר בפועל.

בדיון הדגיש הסנגור שלא פורטה המטרה בגינה הוחזק הנשק ונטען שעניין זה פועל לטובת הנאשם. כמו כן הודגש התסקיר החיובי וכי הנאשם 2 נקלע לסיטואציה כיוון שנמצא ברכב יחד עם הנאשם 1.

צוין שנאשם 2 שירת בצבא ובא במגע עם נשקים עוד קודם לכן. נטען שיש לאמץ את התסקיר והמלצותיו.

טיעוני הנאשם 3 לגבי העונש

ב"כ הנאשם 3 טען שהוא גר בקרבת מקום להיכן שנעצר. צוין שהוא נעדר רישיון נהיגה וכי עלה לרכב זמן קצר לפני תפיסת הנאשמים. נטען שמיוחס לו תפקיד מינורי באירועים ונטען עוד שהוא גילה אודות הימצאות הנשקים רק כשהיה ברכב, זמן קצר מאוד לפני שזרק את הנשק החוצה, כך שמדובר בהחזקה רגעית.

צוין שנאשם 3 הוא מבוגר יותר מהנאשמים האחרים ושסך הכל נמצא ברכב על מנת שיסיעו אותו הביתה. הסנגור הודה שמגיל 18 הוא נכנס ויוצא ממאסרים אך בעיקר בגין עבירות סמים ושמעולם לא עבר עבירה בתחום הנשק. נטען שבתקופה האחרונה הוא החל לחיות חיים נורמטיביים, פתח עסק וכולי.

נטען שהנאשם 3 נשאר במעצר במכוון מתחילת ההליך בתקווה שהתקופה תחשב לו בעת גזירת העונש ונטען בסיכומו של דבר שהיה בזמן הלא נכון במקום הלא נכון.

נטען שהמתחם שהוצג על ידי המדינה מחמיר מדי ונטען שצריך להיקבע מתחם שנע בין עונש בעבודות שירות לבין מספר חודשים בפועל, כאשר יוטלו על הנאשם 3 חודשים ספורים בלבד והוסבה תשומת הלב לכך

שהמדינה לא ביקשה להחמיר יתר על המידה עם נאשם 3 לעומת הנאשמים האחרים.

אוזכרה פסיקה כדלקמן:

ת"פ 34487-02-17 **מדינת ישראל נ' חאטיב** (29.01.2018). שם הורשע נאשם בעבירות של החזקה ונשיאת נשק. הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל על הנאשם העיקרי ועל נאשם אחר הוטלו עבודות שירות (בתנאי של מתן חוות דעת חיובית על ידי הממונה על עבודות השירות).

בת"פ 553-06-14 **מדינת ישראל נ' אנבאריה** (18.9.2014) שם הורשעו נאשם ואח' בגין החזקת נשק ותחמושת (אקדח + 21 מחסניות). הוטלו 6 חודשי עבודות שירות בלבד על הנאשמים.

התסקירים

ביחס לנאשם 1 ניתן תסקיר בו פורטו קורותיו ובין היתר שמשפחתו נורמטיבית, והוא רווק שמתגורר בבית המשפחה. אביו מאבטח במוסד חינוכי. תוארה פגיעה קשה ברגלו כתוצאה מתאונה בעת היותו ילד. תואר עוד שהוא התגייס למרות זאת אך שוחרר מוקדם כתוצאה מפטור רפואי. תואר שהוא מתקשה לקבל אחריות מלאה על המעשים. עם זאת, צוין שהוא אינו מחזיק בערכים פליליים או אנטי סוציאליים והוערך כי על אף הקושי לשאת במלוא האחריות ולאור גילו הצעיר קיים צורך בהתערבות טיפולית ולא עונשית. על כן הומלץ על תקופת מבחן בת 18 חודשים והטלת עבודות שירות. צוין עוד שלאור מגבלותיו הפיזיות הנאשם יתקשה להתמודד עם מאסר בפועל.

בתסקירו של נאשם 2 צוין שהוא בן 26, מאורס, שמשפחת מוצאו נורמטיבית, שהוא שירת שנתיים בצבא עד ששוחרר בגין אי התאמה. לאחר מכן עבד כחמש שנים במפעל מתכת. מזה שנה עובד בעסק השייך לגיסו. הוער שהוא אמור להתחתן בעוד זמן קצר. תואר עוד כי הוא תפס עמדה קורבנית לגבי העבירות. תואר שהוא חווה את ההליך המשפטי כאקט מציב גבולות. ביחס לסיכון צוינה רמת סיכון בינונית לאפשרות לחזרה של מעשים מפירי חוק. למרות האמור, המליץ שירות המבחן שיש לנקוט בהתערבות טיפולית במקום עונשית ולהעדיף אופציה שיקומית על ידי הטלת צו מבחן במשך 18 חודשים והטלת עבודות שירות.

ביחס לנאשם 3 הוגש הרישום הפלילי המתאר כפי שטענה המדינה ערב רב של עבירות, רובן קשורות לסמים.

דין

יוער שהנאשמים נעצרו ביום 22.8.17 וביום 2.10.17 שוחררו נאשמים 1-2 לאחר 41 ימי מעצר. הנאשם 3

המשיך לשהות במעצר.

הערכים החברתיים שנפגעו היו שלום הציבור ושמירה על בטחונו. מידת הפגיעה בערכים האמורים הייתה בינונית עד נמוכה, בהתייחס לעובדות המקרה על פי המתואר בכתב האישום המתוקן. אמנם, מדובר בעיקר בעבירות נשק שהינן עבירות חמורות, ברם, יש לקחת בחשבון שבמקרה דנן מדובר בעבירה של החזקה בלבד וביתר שאת החזקה לפרק זמן קצר. בעניין זה יצוין שקיימת לכאורה לפחות, מלאכותיות מסוימת בכל הקשור בתיאור ושילוב העובדות בכתב האישום עם סעיפי העבירה, אך מצב זה היה תוצאה של ההסדר אליו הגיעו הצדדים.

לא ניתן לקבוע שקדם תכנון, לפחות תכנון משמעותי לביצוע העבירות וזאת על רקע אופי ההסדר שנערך. חלקם של כל אחד מהנאשמים אינו זהה אך כל אחד השתתף בחלק משמעותי מביצוע העבירות. היה סיכון לגרימת נזק משמעותי לאור העובדה שמדובר בעיסוק בנשק חם. ואולם, לא נגרם נזק בסופו של יום ועובדה זו פועלת לקולא. הסיבות שהביאו את הנאשמים לביצוע העבירות היו פסולות והם היו צריכים לדעת את הפסול במעשיהם ולהימנע מהם מלכתחילה.

עולה מתיאור כתב האישום שאין ספק שמדובר באירוע אחד.

בהתחשב במדיניות הענישה נראה לי שמתחם הענישה ההולם נע בין 9 חודשי מאסר בפועל ל-36 חודשי מאסר בפועל.

במקרה דנן יש מקום לסטות ממתחם הענישה ההולם מפאת שיקולי שיקום כאמור בסעיף 40 ד' לחוק העונשין כאשר יש רגליים לסברה שקיים סיכוי של ממש שהנאשמים ישתקמו. בעניין זה נראה לי שביחס לנאשמים 1-2 יש לקבל את המלצת שירות המבחן והערכותיו לגבי סיכויי השיקום, כאשר מדובר בנאשמים צעירים ללא עבר פלילי שחוו את תקופת המעצר כחוויה מרתיעה והם נמצאים בפיקוח ומעקב אצל שירות המבחן מאז וחלה התקדמות ושיפור בהתנהגותם. נראה ביחס אליהם כי מדובר במעידה חד פעמית (לעת-עתה) ושיש להעדיף את דרך השיקום על פני ענישה באמצעות כליאתם. ביחס לנאשם 3 המצב מורכב יותר, בעיקר מפאת העובדה שלחובתו עבר פלילי משמעותי, ואולם בעניינו יצוין שהוא עשה מאמצים כדי להיפרד ממסלול חיים מפר חוק, פתח עסק והסתדר לקראת נישואים, עד המקרה הנוכחי שניתן לראות בו מעידה. לגביו יצוין שבעבר הוא לא הסתבך בעבירות נשק והמקרה הנוכחי נראה כחריג ולא הדרדרות נוספת בהתנהגות. לגביו יש גם לציין את עיקרון אחדות הענישה כאשר הוא כבר ריצה תקופה משמעותית מאחורי סורג ובריח.

אשר על כן הגעתי למסקנה שיש להטיל עונשים כדלקמן על הנאשמים 1-2:

א. צו מבחן לתקופה של 18 חודשים לצורך נקיטת הליך טיפולי במסגרת שירות המבחן ובהתאם לתכנית שתוגש על ידו.

- ב. מאסר לתקופה של 6 חודשים שירוצו בעבודות שירות בתנאי שיתקבל אישור הממונה על עבודות השירות.
- ג. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים במשך 3 שנים כאשר התנאי יופעל במידה והנאשמים יעברו כל אחת מהעבירות בהן הם הורשעו על פי חוק העונשין.
- ד. קנס כספי בסך 10,000 ₪ (כל אחד מהנאשמים) לתשלום עד ליום 1.9.2018.
- ה. ביחס לנאשם 1 הוא ייפסל מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שנה מיום גזר הדין ופסילה על תנאי לתקופה נוספת זהה למשך 3 שנים במידה ויעבור עבירות תעבורה שאינן ברירת קנס.
- ו. לא מצאתי שיש מקום להורות על חילוט הרכב כאשר לטעמי יהא בכך הכבדה כלכלית מעבר למידה בנסיבות המקרה ויש להסתפק בקנס והעונשים האחרים שהוטלו.

לגבי הנאשם 3:

- א. עונש של מאסר בפועל הזהה לתקופת המעצר עד היום. עונש זה מגיע לכדי 8 חודשים, תקופה המגיעה כמעט לרף התחתון של מתחם הענישה כאשר יש לציין שכידוע השהייה במעצר קשה יותר מאשר השהייה במאסר. לכן אורה על שחרורו כיום בסיום ההליך.
- ב. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים משך 3 שנים כאשר התנאי יופעל במידה והנאשם יעבור על כל אחת מהעבירות בהן הוא הורשע על פי חוק העונשין.
- ג. קנס כספי על סך 10,000 ₪ לתשלום עד ליום 1.9.2018.

ניתן היום, י"ח אייר תשע"ח, 03 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

ניתן היום, י"ח אייר תשע"ח, 03 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

חתימה